

1992
2022

Daxili İşlər Nazirliyinin Daxili Qoşunları

Vətənin, dövlətin və xalqın etibarlı keşiyində

30

Neçə vaxtdır, qucağı körpəli bir yaşlı qadın hər gün pancara önündə durub həsrət dolu baxışlarını həyatdakı doqquza dikir...
Saatlarla beləcə malul-məhcun dayanıb kiminsə yolunu gözləyir...
Hardan öz-özünə danışır, kiminsə adını çağırır, hardan da süzülür gözlərinin yaşı...
Dağ çəkilmis ürəyindən qaynayıraq kipiqlərindən axan qaynar yaş damlaları, dardən, kədardan iz düşmüş sifəti aşağı düşərək sinəsini yandırır...
Qəlbinə mənə kimi sızan ağır-acıdan nəfəsi daralır, az qalır bağı çatlansın...
Amma onun cəsarətini duymuş kimi, qucağındakı körpə pambıq kimi balaca barmaların nənəsinin başına düşüyü qara yuyğun altından çıxan ağ saçlarına çəhrək gözlərinin içində baxıb gülümsəyəndə ələ bilir ki, sanki üzərindən dağ götürülür. Körpənin hərəkətləri onu illər əvvəlki xoşbəxt günlərinə aparır. Və o nənəsinə bağrına basaraq, "nənən qurban, ölüm qabağında, atan Kamran da belə edirdi..." deyir...

sonra iki övladımız Xəyalə və Orxan da dünyaya gəldi.

Onların tərbiyəsi, vətənpərvər böyülmələri üçün anaları çox əziyyət çəkdi. Kamran evin böyük uşağı idi. O nə istəyirdisə, yerinə yetirdik. İdmana marağı yarıdı, karateyə yazdırdıq. Orta məktəbdə oxuduğu illərdə karate ilə məşğul oldu, 1-ci dan "Qara kəmə" ustası dərəcəsinə də yüksəldi. Bununla yanaşı, musiqi ilə həvəskar səviyyəyə məşğul oldu və sintezatorla ifa etməyi bacardı. Fəal şagird kimi orta məktəbdə keçirilən tədbirlərdə, eləcə də ictimai işlərdə iştirak etdi və hər zaman da fərqləndi. Büt

edirdim. Nə biləydim ki, müharibə olacaq və oğlum Vətən uğrunda şəhadətə ucalacaq (kövrəlir, əlləri titrəyir, başını qalındır Kamranın divardakı şəklinə baxıb bir anlıq susur).
Anası Elmira xanım dərindən ah çəkib titrək səsi ilə danışmağa başlayır:
"Dünyaya oğul getirdim. Ürəyim oduyla, gözümün nuruyla, min əzab-əziyyətlə böyütdüm. Nə istədi onu da etdim. Tək hərbiç olmağı istəmədim. Qorxurdum sanki. Ali təhsil alıb yaxşı bir işdə çalışmağı arzulayırdım...
Digər uşaqlarım hardan deyirdilər ki, sənin bir uşağın var. Bizə

kişi televizoru açanda hər şey məlum olub.

Sentyabrın 27-də səhər oyanıq ki, internet kəsilib. Bir xəbər almaq üçün televizoru yandırdım. Məlum oldu ki, düşmənin ərazilərimizə qəfil hücumu ilə Azərbaycan Ordusunun eks-həmlə əməliyyatı başlayıb. Başa düşdüm ki, Kamran da bizi qorutmaq üçün müharibənin başladığını deməyib.
Tez-tez əlaqə saxlayırdı. Vəziyyətin yaxşı olduğunu deyirdi. Gündə bir neçə dəqiqə danışırıq. Heç gərginlikdən, qorxu hissindən söz açmırdı. Ancaq deyirdi ki, düşmənlə qarşılaşdıqca dayana bilmir, iti qovan kimi qovurduq.

günü və şəhid olduğu günlər bir-birinə bənzəyirdi..."

Polkovnik-leytenant oğlunun nəşini gətirmək üçün Füzuliyə yollanırdı. Kamranın telefonunu və qol saatını atasına veririrdi. Elmira ana əlini atıb şkaftan sellofana bükülən Kamranın "komandir saatı"nı biza göstərirdi: "Baxın, balağın əsgər qolunda bir də bu saatdır. Həmişə qolunda olardı. Vurduğu ətrini iyi hələ də saatda qalır. Palçıqlı-palçıqlı təmizləsəm balamın qoxusu gəder. Axı hardan Kamranın ətrini, qoxusunu ondan alıram..."

Balamın qoxusunu balasından alıram...

O, şəhid anasıdır. Vətən yolunda şücaət göstərən canını qurban verən "Qarabağ" ordenli şəhid baş leytenant Kamran Kazımovun anası Elmira xanım. Ağrı-acısını içində çəkir, kədərinin yükünü dağ çəkilən ürəyində daşıyır. Danışdıqca yararsız təzələri, ağıladığıca göz yaşını qururum. Tək təsəllisi isə oğlunun Vətən uğrunda şəhid olması, bir də ona əmanət qoyub getdiyini övlad yadigarlarıdır...

- Ay bala, ələ bilirsiz yaşayırıram? Yaşamırıram...

Mən ələ bilirdim ki, Kamrana bir şey olsa, yaşaya bilmərəm. Amma yaşayıram, əgər buna yaşamaq deyilirsə...

Özümə ancaq ölüm arzulayıram. Kamranın qayıtmağını necə istəyirəm, ölümümü də o qədər arzulayıram.

Hər günüm belədi. Evdən bayıra çıxa bilmərəm. Ələ bilərəm ki, qapıdan çıxsam, balam evə gələcək, onu görməyəcəm. Amma onu da bilərəm ki, gəlməyəcək. Şəhid tabutu həyətə gətiriləndə inanmadım. Dedim balamı görməyəm buraxmayacam. Hamı ayağıma düşüb yalvardı ki, şəhidin tabutu açılmaz. İndi anlaşıram ki, bunu nədən deyirlər. Bəzi şəhid anaları danışarkən hələ də balalarının yolunu gözlədiklərini söyləyəndə bilərəm ki, oğullarının nəşini gözləri ilə görmədikləri üçün o ümidlə yaşayırlar. Amma mən dözmədim, tabutu açdırdım. Balamın gül üzünü gördüm və son dəfə qoxulayıb bağrıma basdım, əllərlə dəfn etdim. Bunu bilib-ələ yene də yolunu gözləyirəm, özümün əsli deyil...

Ay oğul, övlad itirmək böyük dərddir. Özümə yer tapa bilmərəm. Mən Kamranı çox çətin dövrdə, çətin zamanda böyütdüm. Təalonla çətin aldığımız zamanlar onu da özümə növbələrə aparırdım. Saatlarla növbələrdə qalırıq. Əzizlikdir, qorxurduq, amma o boyda həyacanın qarşısında 5-6 yaşlı uşağ mane təskinlik veriridi: "Ana, qorxma, qorxma, mən burdayam". Səhərlər məktəbə, sonra idmana, idmandan çıxıb məşğələyə gedirdi, həтта oynamağa belə vaxtı qalmırdı. Mən onu necə böyütdüm, Allah şahidimdir...

Bircə təsəllim Kamrandan bizə yadigar qalan nəvələrimdir. Heyif, bu körpəni qucağına ala bilmədim. Tanrı ona qız övladı verdi. Adını öz adına uyğunlaşdırıb Kamrana qoyduq. Üzünü görmədiyim, amma hər bir cizgisi, hərəkəti ilə onu xatırladan bu kiçik balası eynən özüdür. Gecələr yatağıma qor dolanda, yuxum arş çəkildə, gündüzlər bağrıma alışıb-yananda bax, bu körpəni bağrıma basıb balamın qoxusunu balasından alıram...

3 övladı qaldı

Kamran Kazımov 1990-cı il dekabrın 7-də Rusiya Federasiyasının Voloqdo vilayətində Vaşki rayonunda anadan olub. 1992-ci ilin iyul ayında atası ilə birgə Azərbaycanca yaşamağa başlayıb. 1997-2008-ci illərdə Xətai rayonunun 63 nömrəli tam orta məktəbində təhsil alıb. 2010-cu ildə Xətai Rayon Hərbi Komissarlığı tərəfindən müddətli həqiqi hərbi xidmətə çağırılıb və 2011-ci ilə qədər Daxili Qoşunların sıralarında müddətli həqiqi hərbi xidmətdə olub. Hərbi xidmətini başa vurduqdan sonra Kamran Kazımov müddətdən artıq hərbi xidmətə başlayıb, xidmətini Daxili Qoşunların "N" sayılı hərbi hissəsində davam etdirib. 2012-ci ildə Daxili Qoşunların zabıt hazırlayan Orta İxtisas Hərbi Məktəbinə (hazırda Daxili Qoşunların Ali Hərbi Məktəbi) daxil olub. 2014-cü ildə bu hərbi təhsil ocağını bitirərək "leytenant" hərbi rütbəsi alan Kamran yenidən "N" sayılı hərbi hissədə xidmətini davam etdirib. 2017-ci ilin noyabrında burada müxtəlif bölmələrin tərkibində təlimatçı və qrup komandiri vəzifələrində xidmət etdi. Nümunəvi komandir və bir zabit kimi bilik və bacarığı sayəsində reislərinin etimadını və təbəlliyini alan şəxsi heyətin hörmətini qazanmağa müvəffəq olub. Hər zaman yüksək döyüş hazırlığı və qüsursuz xidməti ilə fərqlənən hərbi qulluqçu kimi 3-cü dərəcəli "Qüsursuz xidmətə görə" medalı ilə təltif edilib, eləcə də hərbi hissə komandanlığı tərəfindən dəfələrlə mükafatlandırılıb.

Daxili İşlər Nazirliyinin Daxili Qoşunlarının baş leytenantı olan

Kamran Kazımov 2020-ci il sentyabrın 27-də Azərbaycan Silahlı Qüvvələri tərəfindən Ermənistan işğalı altında olan ərazilərin azad edilməsi üçün başlanan Vətən müharibəsi zamanı Ağdərə istiqamətində bir sıra strateji nöqtələrin azad olunmasında fərqlənib. Sonra Cəbrayılın azadlığı uğrunda gedən döyüşlərdə qəhrəmancasına döyüşüb. Kamran Kazımov oktyabrın 5-də Cəbrayıl istiqamətində gedən döyüşlər zamanı şəhidlik zirvəsinə ucaldı.

2020-ci il oktyabrın 6-da Bakıda İkinci Fəxri xiyabanda dəfn olub. Evli idi. Xalqımızaya Aydan,

Ölümün üzərinə yeriyan qorxusuz komandir

Daxili Qoşunların "Qarabağ" ordenli baş leytenantı Kamran Kazımov 30 yaşında 30 illik həsrətə son qoyan qəhrəmanlardan birinə çevrildi

Kamrana (şəhadətindən 7 ay sonra dünyaya gəlib) adı 2 qız və Ərtöğrul adlı oğul əmanət qalıb.
Azərbaycan Prezidentinin sərəncamları ilə "Qarabağ" ordeni, "Vətən uğrunda" və "Cəbrayılın azad olunmasına görə" medalları ilə təltif edilib.
Xətai rayonunda qəhrəmanın adına küçə verilib...

Hərbiç ailəsi, idmançı, musiqiçi və əsl vətənpərvər

Kazımovlar ailəsi 1992-ci ildə Rusiya Federasiyasında yaşayıblar. Ailənin başçısı Qurbanəli Kazımov Rusiyada hərbiç kimi çalışıb. Kamran 1990-cı ildə bu ölkədə anadan olub. Amma uşaqlıq illəri ölkəmizdə keçib. Hərbiç ailəsində böyüyüb. Atası Daxili Qoşunlarda polkovnik-leytenant rütbəsində xidmət edib. Ələ hərbiyə marağı da uşağ vaxtından yaranıb. Atası Qurbanəli Kazımovun yolunu davam etdirib. Amma ne anası, ne də atası onun hərbiç olmağını istəməyib, lakin oğullarının arzusuna qarşı da çıxmayıblar. Bunun necə baş verdiyini isə atası belə izah etdi:

Hərbiç həyatı çox qəribə və maraqlıdır. Rusiyada hərbiç kimi çalışırdım. Vətənə qayıdıb ailə qurdum və yene də Rusiyaya döndüm. 1990-cı ilin dekabrında Kamran dünyaya gəldi. Ölkəmizdə baş verən hadisələrdən sonra Azərbaycanla qayıtmaq qərarı verdim. 1992-ci ildə Vətənə qayıdıb Daxili İşlər Nazirliyinin Daxili Qoşunlarında xidmət etməyə başladım. Kamrandan

tün bunların hamısını anasının köməyi ilə edirdi. Yəni dərs hazırlığı, idmana, musiqiyə getmək prosesi-ni anası tənzimləyirdi.

Mən isə tez-tez onu hərbi hissəyə aparırdım. Əsgərlərlə görüşürdü. Kazımovların, yeməkanlarına baxırdı. 3 yaşında "Azərbaycan əsgəri" mahnısını oxudu. Böyüdükcə hiss etirdim ki, hərbiyə marağı artır. Daxili Qoşunların hərbi hissələrində olarkən əsgərlərin xüsusi hazırlığı, idmana olan maraqları, səliqə-səhmanları, əsl hərbiç kimi yetişmələri Kamranın diqqətindən yayınmırdı.

2010-cu ildə həqiqi hərbi xidmətə yollandı. Daxili Qoşunların Bərdə rayonunda yerləşən "N" sayılı hərbi hissənin xüsusi təyinatlı dəstəsində xidmət keçdi. Mən həmin zaman Gəncədəki "N" sayılı hərbi hissədə çalışırdım. Bir gün yanına gətdim. Hərbi hissə komandiri dedi ki, Kamran xüsusi təyinatlı dəstələrdə xidmət keçib və əsgərlikdən sonra da bu sahədə qalmaq istəyir. Etiraz etmədim və beləliklə də oğlum mənim yolunu davam etdirdi. Bir müddət "MAXE" kimi çalışdı. 2012-ci ildə Daxili Qoşunların zabıt hazırlayan Orta İxtisas Hərbi Məktəbinə (hazırda Daxili Qoşunların Ali Hərbi Məktəbi) daxil olub 2014-cü ildə bu təhsil ocağını bitirərək "leytenant" hərbi rütbəsi aldı. Çox sevinirdi, zabit olmuşdu axı... Vətən müharibəsində də müxtəlif bölmələrin tərkibində təlimatçı və qrup komandiri vəzifələrində xidmət etdi. "N" sayılı hərbi hissədə "Kobra" şerti adını daşıyan xüsusi təyinatlı dəstə ilə təlimlərdə hər zaman fərqlənirdi. Oğlumla qürur duyurdum, fəxr

ondan az qayğı göstərsən. Bu da bir qismət imiş. Yəqin ki, bunu da Allah edirdi. Göstərdirdi ki, bu balan dünyadan tez gedəcək, ona çox nəvaziş göstər. Onu çox incitməyin, xətrinə dəyməyin.

Müharibə başlayanda mənim heç bir narahatçılığım yox idi. Ələ bilirdim ki, Kamran əvvəlki kimi təlimlərdi, tezliklə qayıdacaq. Nəinki şəhid olmasını, heç yaralanmasını belə təsəvvürümə getirə bilmirdim.

İndi bir şeyə təəccüblənirəm. Şəhid anaları hardan "zoom" proqramında bir-biri ilə danışılır. Hamı şəhid övladının şəklini qoyub səhifəsinə. Baxıram o şəkillərə, deyirəm, ay Allah, bu nə möcüzədi, onların hamısı bir-birinə necə oxşayıb, ələ bilirsən ki, hamısını sən böyütmüsən. Sən öz balan haqqında ürəyində nə fikirləşirsənsə, digər analar da ondan danışılır. Ələ bilirsən ki, hamısı bir yerdə böyüyüb. Mənim balam da qəhrəman, vətənpərvər idi. Torpağa, Vətənə çox bağlı bir övlad kimi böyümüşdü.

Qol saatından gələn ətir iyi, atanın ürəyinə daman şəhidlik

Kamran Vətən müharibəsinə yollanmasını belə ailəsinə bildirmişdi. Eve gəlib əşyalarını toplayaraq təlimə yollandığını deyərək gəldi. Səhəri gün telefonla atasına zəng edib ailəsindən, uşaqlarından muğayət olmasını istəyib. Atası isə na baş verdiyini soruşanda heç nə deməyib. Səhər tezdən Qurbanəli

Kod adı "Kobra"; düşməne dağ çəken xüsusi təyinatlı

strateji yüksəkliklərin azad olunması uğrunda başlayan ilk hərbi əməliyyatlarda göstərmiş. Gözündə heç bir qorxu zirvəsinə ucalmayıb arzulanan komandir vəzifəsinə layiq şücaətli döyüşlərin gedişində irəliləyərək neçə-neçə yaralı hərbi qulluqçumuzun ölümünə çəngindən xilas edib və yenidən düşmənin başına od-alov yağdırdı.

Murovdağı istiqamətində döyüşlər başlayarkən Kamran savaş yoldaşı İbrat Qasımovla yanaşı irəliləyirmiş. Birdən məmi gəlib onların arasına düşür və qismətdən partlayır. Kamran qayıdıb deyir ki, qardeş, bizə şəhidlik burda qismət deyilmiş. Deməli, hələ çox qabağa getməliyik.

Çavuş Fərid Bağırılı isə ölümdən qurtulduğunu belə izah etdi: "Düşmənin dayanmadan atəş açdı. Ya-xınlığımız düşən mərmirin zərbə dalğası mənə və yanımdakı əsgərlərə qayaya çirdi. İkincim də hücumuza itirdik. Əvvəlcədən təxmin etdik ki, bir neçə saniyəyə yene də bu yerə məmi düşəcək. Amma təpənə bilirdim. Birdən məni də, digər yoldaşı da kiməsə boynumuzun arxasından tutub geri çəkdi və həmin anda oraya məmi düşdü. Bizi xilas edən baş leytenant Kamran Kazımov idi".

Oktyabrın 5-də Cəbrayıl istiqamətində gedən döyüş Kamranın sonuncu döyüşü olur. İştirakçısı olduğu bu hərbi əməliyyatlar barədə xatirələrini bölüşən qazi çavuş Ramiz Həsənov məhz cəsur komandirin rəhbərliyi altında qarşıya qoyulan bir çox döyüş tapşırığını müvəffəqiyyətlə yerinə yetirdiklərini deyir: "Bu döyüşdə baş leytenant Kazımov qrupun şəxsi heyəti ilə birgə düşmənin şəhər ətrafındakı yüksəkliklərdə yerləşən bir neçə strateji postunu ələ keçirərək, ermənilərin 38 nəfər canlı qüvvəsini, o cümlədən iki tankını, dörd topunu və birini sursat daşıyan iki avtomobilini məhv edib. Bundan qorxaraq "UAZ" markalı avtomobillə döyüş meydanını tərk edərək qaçan düşmənin yüksək rütbəli komandirini və sürücüsünü baş leytenant Kamran Kazımov "Muxa" tipli qumbaraatla cəhənməmə vəsilə etdi. Təbii ki, bu məğlubiyətlə barışmaq istəməyən və xeyli əlavə qüvvə toplayaraq yenidən hücum keçən ermənilərin niyyətini yaxşı anlayan komandirimiz şəxsi heyət mühasirəyə düşməsin deyə, onlara geri çəkilməyi əmr etdi. Özü isə iki silahaşımızla birgə atəş dəstəyi ilə düşmənin irəliləməsinin qarşısını aldı. Lakin şiddətli döyüşün gedişində ağır yaralanan cəsur komandirimiz, eləcə də onunla birgə vuruşan Daxili Qoşunların digər hərbi qulluqçusu - baş çavuş Vüqar Cəfərov və Müdafiə Nazirliyinin "N" sayılı hərbi hissəsinin müddətdən artıq həqiqi hərbi xidmət hərbi qulluqçusu əsgər Orxan Əlimuradov qəhrəmancasına şəhid oldular".

Şəhid valideyni olmaq başucalıdır

Qurbanəli Kazımov deyir ki, şəhid atası olmaq başucalıdır. Kamran indi təkə onun yox, həm də Vətənin övlədidir.

Doğrudan da, Vətən müharibəsində əsl qəhrəmanlıq nümayiş etdirərək düşməne gözdəki verən, son damla qanınaqədər döyüşüb şəhidlik zirvəsinə ucalmış cəsur qəhrəmanlarımız hər birimizin başucalıdır.

Bu gün Kazımovlar ailəsinin "Zəbrat-1" qəsəbəsində yaşadığı mənzilin ən böyük otağı Kamrana məxsus xüsusi guşəyə çevrilib. Maraqlı kompozisiyanı hazırlayan atası Qurbanəli Kazımov oğlunun hər bir əşyasını bu guşəyə toplayıb.

Burada Kamrana aid nə istəsən görə bilərsiniz. Uşaqlıq illərinin şəkirlərindən tutmuş, hərbi mundirleri, çəkəmləri, medalları, istifadə etdiyi musiqi alətlərində var burada. Diqqətlə tamaşa etdikdə bir igidin ömür yolu canları göz önündə.

30 yaşında adını cəsur igidlər, ölməz qəhrəmanların sırasına yazılan Kamranın valideynləri ilə görüşüb dərdlərini bölüşükdük. Dərd bölüşəndə azalır deyirlər. Bacardığımız qədər təskinlik verməyə çalışdıq. Amma anası Elmira xanım gözü darvazadan çəkilmirdi yene de...
Başınızı dik tutun, şəhid valideynləri... Sizin qəhrəman övladlarınız hər birimizin qürurumuzdur. Oğlunuz savaş meydanından özü ilə sizlərə dünya boya qürur gətirib. Ömrünüzü boyu alınaqçı, başucaya gəzib fəxr edəcəyiniz müqəddəs ad başucalıdır - şəhid anası, şəhid atası!

Onların bu zirvəyə yüksəlməsini özünüz istəmədən etmişiniz. Vətənə, bayrağa sevgi seiflərinizi söyləyəndə sevənə-sevənə fəxr etmişiniz. Onlar da sizə qullandırdıq üçün qəhrəmana çevriliblər. Əsgər olub Vətənə təkə qorunmayıblar, həm də uğrunda canlarını fəda ediblər. Xalqın 30 illik həsrətinə son qoyub şəhadət sərbətini iqlilər. İndi bütün şəhidlərimizin ruhları şadıddır. Çünki qanlar yerə qalmayıb və xalq şəhidlərini unutmur və Azərbaycan var olduqca şəhidlərimiz başucalıdır olacaq.

Rəşad BAXŞƏLİYEV, İlham BABAYEV (foto), "Azərbaycan"